

Μακεδονικά

Τόμ. 4, Αρ. 1 (1960)

Ο αρχιεπίσκοπος Γαβριήλ και η πρώτη τουρκική κατοχή της Θεσσαλονίκης (1391-1403)

Απόστολος Ε. Βακαλόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.669](https://doi.org/10.12681/makedonika.669)

Copyright © 2014, Απόστολος Ε. Βακαλόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βακαλόπουλος Α. Ε. (1960). Ο αρχιεπίσκοπος Γαβριήλ και η πρώτη τουρκική κατοχή της Θεσσαλονίκης (1391-1403). *Μακεδονικά*, 4(1), 371-373. <https://doi.org/10.12681/makedonika.669>

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(1391 - 1403)

Με τὸ παρὸν μου σημείωμα θὰ ἤθελα νὰ συμπληρώσω τὴ μελέτη μου «Οἱ δημοσιευμένες ὁμιλίαι τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Ἰσιδώρου» («Μ α κ ε δ ο ν ι κ ἄ» 4 σ. 20 - 34) μὲ ὀρισμένα νέα στοιχεία,¹ τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον ἐνισχύουν τὰ πορίσματά μου, ἀλλὰ καὶ χύνουν λίγο φῶς στὴ σκοτεινὴ ἱστορία τῶν τελευταίων χρόνων τῆς πρώτης τουρκικῆς κατοχῆς τῆς Θεσσαλονίκης (1391 - 1403).

1. Ὁ Δημήτριος Κυδῶνης γράφοντας τὸ 1391 γράμμα πρὸς τὸν βασιλῆα Μανουὴλ Β΄ Παλαιολόγο τοῦ ἀφηγεῖται τὴ δεινὴ θέσις τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ ὁποῖοι πολιορκοῦνται ἀπὸ τοὺς Τούρκους (Ἐπιστολαί, ἔκδ. G. Cammelli, σ. 122 κ.έ.). Ἡ μαρτυρία αὐτὴ, κοντὰ σὲ ὅσες ἄλλες μνημονεύσαμε στὴν προηγούμενη ἐργασία μας («Μακεδονικά» 4, σ. 23 κ.έ.), μᾶς παρακινεῖ νὰ υποθέσουμε ὅτι πραγματικὰ ἡ Θεσσαλονικὴ τὸν χρόνον ἐκεῖνον πολιορκήθηκε καὶ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Τούρκων.

2. Ἐπίσης τὰ ἀποσπάσματα ἐνὸς ἀνώνυμου ἐγκομίου, τὰ ὁποῖα παραθέτει ὁ κ. Β. Λαούρδας² στὴ μελέτη του «Ὁ Γαβριὴλ Θεσσαλονίκης», τὴ δημοσιευμένη στὴν «Ἀθηνᾶ» 56 (1952) σ. 199 - 214,³ διαφωτίζουν ὀρισμένα σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Σύμφωνα μὲ αὐτὰ, πραγματικὰ οἱ Τούρκοι εἶχαν κυριεύσει τὴν πόλιν μὲ ἔφοδο, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐπακολουθήματα τῆς ἄλλωσης, ὅπως «τὴν Σάρραν καθαρὰν ἄλλοτριᾶς κοίτης τῷ πατριάρχῃ» καὶ ὅτι «μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τήνδε κακῶν ἀπαθὴ καὶ μετὰ τὴν ἄλλωσιν ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἀλαστόρων διαφυλάττει τῷ ταύτης προστάτῃ καὶ πολιούχῳ...» (σ. 205), ἐνδείξει πὺ ἐνισχύουν τὰ πορίσματα τῆς μελέτης μου, ὅτι δηλ. οἱ κάτοικοι, ἐνῶ περιέμεναν νὰ πά-

¹ Κοντὰ σ' αὐτὰ ἄς θεωρηθῇ καὶ ἡ μνεία γιὰ τὴν πτώση τοῦ κάστρου τοῦ Χορτιάτη (Ἐπιστολαί Δ. Κυδῶνης, ἔκδ. G. Cammelli, σ. 108).

² Τὴν μελέτη του αὐτὴ μοῦ τὴν ὑπέδειξε ὁ ἴδιος ὁ κ. Λαούρδας, τὸν ὁποῖο καὶ εὐχαριστῶ θερμὰ.

³ Τὸ κείμενο τοῦ ἐγκομίου δημοσιεύεται ἀνωτέρω. Βλ. καὶ τὴ μελέτη τοῦ V. L a u r e n t, Le métropolitaine de Thessalonique Gabriel (1397 - 1416/19) et le couvent de la Née Monή, «Ἑλληνικά», 13 (1954) σ. 241 κ.έ.

θουν μεγάλη δεινά για την αντίστασή τους, «ψυχαγωγίας ἀπήλυσαν οὐ μετρίως» χάρι στην ἀπροσδόκητα καλή συμπεριφορά τοῦ Βαγιαζίτ Α' καὶ στὶς σωστικὲς ἐνέργειες τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Ἰσιδώρου («Μακεδονικά» 4 σ. 23 κ. ε.).

3. Σύμφωνα μετὶ τὶς ἄλλες εἰδήσεις τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ ἐγκωμίου γνωρίζουμε καὶ μερικὲς ἄλλες πτυχὲς τῆς ἱστορίας τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς τουρκικῆς κατοχῆς. Ὁ Ἰσιδώρος, λίγο προτοῦ πεθάνῃ, ὑποδείχνει στοὺς κληρικούς καὶ στοὺς ἄρχοντες τῆς κοινότητος ὡς διάδοχό του τὸν Θεσσαλονικέα καὶ ἡγούμενο τῆς μονῆς Στουδίου Γαβριήλ, ἀλλὰ οἱ ἀνώμαλες συνθῆκες τῆς κατοχῆς δίνουν τὴν εὐκαιρία σὲ ὀρισμένα ἰσχυρὰ ἄτομα ν' ἀντιδρᾶσουν στὴν ἀνάρρησή του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο χρησιμοποιοῦντας, φαίνεται, καὶ τὴν ἐπιρροή τῶν κατακτητῶν: «ἐδίδου γὰρ τοῖς βουλομένοις ἀντιποιεῖσθαι πάροδον ὁ καιρὸς, τῶν Περσῶν ἐχόντων τὸ κράτος καὶ τῆς ἄριστα τὰ τοιαῦτα ταπτούσης ἐκκλησίας δεινῶς ὑπ' αὐτῶν πολιορκουμένης» (σ. 206).¹ Τέλος ὅμως ὁ Γαβριήλ ἐκλέγεται ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἄρα, ὅπως μᾶς λέγουν οἱ εἰδήσεις, συνεχίζει τὸ ἔργο τοῦ Ἰσιδώρου καὶ ἀνακουφίζει ἀκόμη περισσότερο τὴ θῆση τῶν Θεσσαλονικέων.

Οἱ παρακάτω εἰδήσεις, παρ' ὅλη τὴ γενικότητά τους, νομίζω πὼς ἀναφέρονται σὲ ὀρισμένα γεγονότα, σὲ συγκεκριμένα ζητήματα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι δυνατόν νὰ προσδιοριστοῦν, ἐνῶ ἄλλα παραμένουν προβλήματα. Ὁ Γαβριήλ μετὶ τὸ ἦθος καὶ τὶς ἀρετὲς του τόσο ἐπιβάλλεται καὶ προσελκύει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸ σέβας τῶν κατακτητῶν, ὥστε νὰ ὑποχωροῦν στὶς ἐπιθυμίες του καὶ νὰ συμπεριφέρονται μετὶ ἡμερότητας «ἀήθη» καὶ φιλάνθρωπια στοὺς κατοίκους. Γενικὰ τὸ κύρος του ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε νὰ πέιθη ὄχι μόνο τοὺς διοικητὲς τῆς πόλης καὶ τοὺς πασάδες νὰ διαπνέωνται ἀπὸ προθέσεις ἀγαθὲς καὶ φιλάνθρωπες πρὸς τοὺς κατοίκους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Βαγιαζίτ Α' «καίτοι τᾶλλα μιὰρὸν ὄντα καὶ ἀναιδῆ καὶ θῆρα μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον». Ἔτσι καὶ τὶς δύο φορὲς ποὺ ἀντιπροσώπευσε τὸ ποιμνίό του στὴν αὐλή του κατόρθωσε νὰ φέρῃ σὲ αἴσιο πέρας τὴν ἀποστολή του, γιατί πέτυχε μεγάλα προνόμια ὑπὲρ τῶν κατοίκων καὶ ἔσωσε τὴν πόλη ἀπὸ δύο πολὺ μεγάλες συμφορὰς. Ποιὲς εἶναι αὐτές; Ἴδου νέα προβλήματα γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα. Πιθανῶς ἔννοεῖ κατασχέσεις ναῶν, διάφορες ἄλλες ἀπειλές, φορολογικὲς ἐπιβαρύνσεις καὶ ἄλλα καταπιεστικὰ μέτρα, γιατί τὸ κείμενο παρακάτω ἀναφέρει ὅτι ὁ Γαβριήλ ἐγινε «αἰτιώτατος μεγίστων δωρεῶν καὶ δουλείας ἀνεκτοτέρας».

Ἀκόμη ὁ Γαβριήλ, ἂν καὶ γερασμένος καὶ ἔξασθημένος, ἀναλαμβάνει μακρὲς ὁδοιπορίες καὶ ὑφίσταται ποικίλες κακουχίες, γιὰ νὰ διαφυλάξῃ

¹ Περισσότερες λεπτομέρειες καὶ συζητήσεις γιὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ βλ. I, a u r e n t, ἐνθ. ἀν. σ. 248 - 249, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

την πόλη από «τῆς ἐκ τῶν εὐσεβῶν ἀρχόντων ἐπηρείας καὶ τῶν συνεχῶς ἐπιόντων ἐκείθεν δεινῶν» (ἐννοεῖ ἀσφαλῶς τὶς ἔριδες τοῦ Γαβριὴλ μὲ τὸν ἔξαρχο τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου Ναθαναὴλ καὶ ἄλλους ἴσως ἄρχοντες). Τὸ πιὸ σπουδαῖο ὅμως καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ὅτι πρωτοστατεῖ, φαίνεται, στὶς διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἐκκένωση τῆς ἀπὸ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή της, ὅπως τουλάχιστο μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνουμε τὸ παρακάτω χωρίο. «Ἄλλ' ὁ μέγιστον ἡμῖν εἰς εὐδοξίαν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ κρτεῖν εἰς φιλοτιμίαν, ἢ τῆς πόλεως ὅλης ἐστὶν ἐλευθερία καὶ τῆς τῶν ἀσεβῶν δουλείας ἀνάρρυσις, ἣν ἐκείνῳ πᾶς τις δικαιοσύνην τιμῶν δίκαιος ἂν εἶη λογίζεσθαι καὶ τῇ ἐκείνου τῆς ποιμαντικῆς ἐπιστήμης ἀκρότητι».

Γενικὰ ὁ Γαβριὴλ δὲν ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τουρκικῆς κατοχῆς. Ἀξιοθαύμαστες μάλιστα εἶναι οἱ φροντίδες ποὺ κατέβαλε, γιὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν εὐσέβεια τῶν κατοίκων της, ποὺ εἶχαν παραδοθῆ «ἐναγέσι καὶ μισροῖς θηροῖς» καὶ κινδύνευαν «τοῖς ἐκείνων ἔθεσι συναναφυρῆναι καὶ μαθεῖν τὰ ἔργα αὐτῶν» (σ. 206 - 207).

Ἔτσι χάρι στὴ στάση τῶν ἀρχιερέων της καὶ τῶν κατοίκων της ἡ Θεσσαλονίκη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της μοροῦσε νὰ εἶναι περήφανη ὅτι «τῆν ἀρχαίαν εὐδαιμονίαν ἐς δεῦρο σφύζουσα, διαγέγονε, μήτε τῆς τοῦ θείου λατρείας καθυψεῖσα μηδοποιοῦν, μηδ' ὑπὸ βαρβάρους δεσπότηις ἀνασχομένη τελεῖν καὶ τοῖς ἐκείνων ἔργοις καὶ νόμοις καταμαίνεσθαι, ἀλλὰ φιλονεικοῦσα τῷ κοινῷ τῆς οἰκουμένης κατακλυσμῷ μὴ συγκαταδύεσθαι».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ε. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ